

Buizerd (*Buteo buteo*)

De foto van Ron Hoekstra

In de zestiger jaren van de vorige eeuw had A.B. Wigman er nog een reis van honderd kilometer voor over om een Buizerd bij het nest te kunnen fotograferen. De Buizerd was toen als broedvogel zeldzaam in ons land. Hoe anders is de situatie in de 21e eeuw. Door het hele land kan de Buizerd in bossen, bosjes, houtwallen, houtsingels en zelfs op boerenerven broedend worden aangetroffen. Sommige mensen zien dit met lede ogen aan, voor veel anderen geven roofvogels extra kleur aan de natuur. Dat geldt ook voor de auteur. In zijn eerste bijdrage voor Twirre doet hij verslag van een ontmoeting met Buizerden en het vastleggen daarvan met zijn camera.

Zondag 23 augustus 2015 is werkelijk een prachtige dag. De hemel is strakblauw en het zonnetje schijnt uitbundig. Met 25 graden en een stevige bries uit oostzuidoost is het heerlijk om buiten te zijn. Ik heb besloten om naar het Jelsumer Oudland te gaan. Daar is een plekje, vlak langs een fietspad, waar Boerenzwaluwen af en aan vliegen om voedsel voor hun jongen te verzamelen. Met nog een maand te gaan om hun jongen van het tweede legsel klaar te stomen voor de grote tocht naar Afrika, hebben ze het er maar druk mee. Met het geweldige licht van de stralende zon is het voor mij een uitgelezen kans om zonder ze te storen deze prachtige, maar o zo snelle vogels scherp op de foto te krijgen. Bij aankomst ga ik met mijn rug tegen een hek zitten. Ik heb de zon schuin in de rug en voor mij strekt zich een vers gemaaid weiland uit. Het plannetje werkt. De zwaluwen vliegen me links en rechts om de oren. Van de nesten in de boerderij naar het weiland waar ze op insecten jagen en vervolgens met de buit weer terug naar de jongen.

Aan actie dus geen gebrek. In het weiland voor mij gebeurt trouwens ook van alles. Een Zilvermeeuw heeft een muis weten te vangen. Her en der zitten groepen Spreeuwen verspreid over het land. Een aantal Blauwe reigers kijkt of er wat eetbaars te vinden is in de slootkanten. Twee Buizerden zitten elk op een paaltje in de hoop een muis te kunnen verschalken. Ik herken de beide lichtgekleurde Mûzebiters. Het is een paartje dat op korte afstand een nest had en waarin zij samen dit jaar drie jongen hebben weten groot te brengen. Vorig jaar hadden ze het samen ook geprobeerd, maar toen zonder succes. Het jonge spul van dit jaar moet hier ook in de buurt zitten, want ze bedelen nog regelmatig om voedsel bij de ouders. Ik begin de omgeving af te speuren om te kijken of ik ze kan vinden, maar de gebruikelijke paaltjes en hekken zijn allemaal leeg. Onwillekeurig kijk ik omhoog, maar zie niets. Ik ga even anders zitten, zodat ik beter kan zien wat er achter mij gebeurt. En ja hoor, in de verte zie ik twee Buizerden mijn kant op komen.

Nu staan Buizerden niet echt bekend als de beste of de meest sierlijke vliegers onder de roofvogels. Ze ogen een beetje lui, doordat ze telkens een

klein aantal trage slagen afwisselen met korte glijvluchten. Zelfs als ze op de huid worden gezeten door een stel boze Zwarte kraaien, lijken ze niet in staat te zijn om met snelheid of andere trucjes aan deze belagers te ontsnappen. Maar waarop ik nu word getraakteerd, is een absoluut topstaaltje luchtacrobatiek. De ongekende beheersing die deze twee vogels tentoonspreiden is indrukwekkend. Zonder dat ze ook maar één keer met hun vleugels slaan, overbruggen ze tegen de stevige bries in de afstand naar mij toe. Dit doen ze door telkens een beetje van hoogte en richting te veranderen. Hiervoor gebruiken ze slechts een subtiele beweging van de staart of wordt de vorm van de vleugels een beetje aangepast. Op die manier krijgen ze het voor elkaar om tegen de harde wind in te vliegen zonder daar al te veel energie in te steken.

Ademloos volg ik de vogels met mijn blik, totdat ze bij het weiland zijn aangekomen waar ik zit. Hun aankomst lijkt wel het startsein voor andere Buizerden om zich ook te melden, want nu zie ik er ineens vijf tegelijk. Ze schijnen er plezier in te hebben. Alsof ze samen spelen met de wind. Plotseling realiseer ik mij dat ik helemaal vergeet foto's te maken. Snel pak ik mijn camera er weer bij en probeer de kunsten van deze vogels zo goed mogelijk in een beeld te vangen. Op een gegeven moment zie ik een juveniele Buizerd steeds dichterbij komen en leg daar de focus op. Ik ben gewend dat de Buizerden in dit gebied altijd een in hun ogen "gezonde" afstand bewaren. Deze jonge vogel lijkt echter wel nieuwsgierig en komt steeds dichterbij. Zo dichtbij zelfs, dat hij bijna niet meer in het beeld past.

Zo plotseling als het schouwspel is begonnen, is het ook weer afgelopen. Helemaal verbouwereerd kijk ik de gemaakte foto's terug en kan een gelukzalige glimlach niet onderdrukken. Ik vind alles wat er leeft, groeit en bloeit prachtig, maar stiekem vind ik roofvogels toch het allermooist. Mijn dag kan niet meer stuk!

*Ron Hoekstra
Willem Sprengerstraat 54
8922 BT Leeuwarden
email4ronhoekstra@gmail.com*